

Студенти, які бажають бути успішними в обраній професії повинні бути ознайомленими з різними інноваційними технологіями, оволодіти ними і використовувати у навчанні та в своїй подальшій діяльності.

Підхід та впровадження інноваційних технологій у навчально-виховний процес у коледжі дають нам змогу бути конкурентоспроможними фахівцями з достатнім рівнем кваліфікації, який відповідає вимогам сучасного виробництва, з творчим мисленням та прагненням до постійного професійного вдосконалення.

Головним для випускника навчального закладу в сучасному інформаційному середовищі є подальше опанування і використання цих технологій, як методів та інструментів майбутньої діяльності, для розв'язання питань харчової галузі.

Власюк Д.

*Харківський національний педагогічний
університет імені Г.С.Сковороди*

Науковий керівник – к.п.н., доцент Микитюк С.О.

ФОРМУВАННЯ НОВОГО ПОКОЛІННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ

Історичні особливості розвитку інституту «права людини» свідчать, що права формувалися не одночасно, а з'являлися послідовно, що дало змогу систематизувати їх в теорію «трьох поколінь прав людини».

Теорією трьох поколінь прав людини започатковано основну ідею розвитку прав людини, яка полягає у формуванні громадянських і політичних прав – перше покоління; соціально-економічних та культурних прав – друге покоління; колективні або солідарні права – третє покоління.

Значний внесок у формування ідеї прав людини у різний історичний період зробили: Велика Хартія Вольностей (Англія, 1215 р.), Петиція про права (Англія, 1628 р.), Habeas Corpus Act або «Акт про краще забезпечення свободи підданих та про попередження ув'язнень за морями» (Англія, 1679 р.), Білль про права (Англія, 1689 р.), Конституція США 1787 р., Декларація прав людини і громадянина (Франція 1789 р.) та ін.

На території України становлення прогресивних уявлень про права людини відбулося у таких актах, як «Руська правда» - право власності, спадкові відносини; Литовські статuti (1529, 1566, 1588 рр.) – обмежена віротерпимість, недопустимість арешту без законних підстав і покарання без суду. Деякі нереалізовані, а лише проголошені ідеї можна віднайти у Конституції П.Орлика (1710 р.), у працях М.Драгоманова (XIX ст.) – Конституційний проєкт «Вільна спілка», М.Грушевського – Конституційний проєкт 1905 р. та інші.

На сучасному етапі різні права людини отримали належне закріплення у так званому Міжнародному Біллі про права людини, що складається із Загальної декларації прав людини, яка була прийнята Генеральною Асамблеєю ООН 10 грудня 1948 року, Міжнародного пакту про економічні, соціальні та культурні права та Міжнародного пакту про громадянські та політичні права, що були прийняті 19 грудня 1966 року, і відповідних протоколів до них. Абзац перший

преамбули Декларації та двох Міжнародних пактів звучить однаково: «визнання гідності, властивої всім членам людської родини, та рівних і невід'ємних їх прав є основою свободи, справедливості та загального миру в усьому світі».

Науково-технічний прогрес спричинив формування нового покоління прав людини, хоч деякі аспекти необхідності проведення досліджень виникали під час розкриття змісту вже існуючих і закріплених прав (наприклад, момент появи і припинення права на життя).

Умовно, права нового покоління прав людини можна розділити на соматичні («soma» - тіло) – права, пов'язані з можливістю людини самостійно розпоряджатися своїм тілом. До яких можна віднести: сприяння безболісному позбавленню життя безнадійно хворих (евтаназія), зміна статі; право на одностатеві шлюби, право на штучне запліднення, право на клонування.

Наприклад, формування права на зміну статі обумовлено статтею 14 Європейської конвенції з захисту прав людини та основоположних свобод 1950р., в якій визначено: «Користування правами та свободами, визнаними в цій Конвенції, має бути забезпечене без дискримінації за будь-якою ознакою, наприклад, статі, раси, кольору шкіри, мови, релігії, політичних чи інших переконань, національного чи соціального походження, належності до національних меншин, майнового стану, народження або за іншою ознакою». Щодо цього питання можна згадати рішення Суду Європейського Союзу від 27 квітня 2006 р., в якому підтверджувалося, що дискримінація за ознакою перерозподілу статі повинна розглядатися як дискримінація за ознакою статі. У будь-якому разі право на зміну статі повинно мати чітке і зрозуміле правове регулювання. Так, процедура зміни статі має проводитися тільки за медичними показаннями після ретельного обстеження та спостереження особи, щоб це не було миттєвим бажанням чи рішенням, прийнятим під впливом моди або життєвих обставин, короткочасного підліткового інтересу, способом самовираження чи самоствердження молодих людей у суспільстві. При цьому треба усвідомлювати, що зміна статі виражається у зміні не тільки фізичних даних, але і внутрішньої свідомості, світогляду, зміні соціальної ролі в суспільстві, сім'ї. Водночас змінюється і ставлення суспільства до особистості.

В Україні зміна (корекція) статевої належності передбачена ст. 51 «Основ законодавства України про охорону здоров'я» 1992 року, у якій зазначається: «На прохання пацієнта відповідно до медико-біологічних і соціально-психологічних показань, які встановлюються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я, йому може бути проведено шляхом медичного втручання в закладах охорони здоров'я зміну (корекцію) його статевої належності. Особі, якій було здійснено зміну статевої належності, видається медичне свідоцтво, на підставі якого надалі вирішується питання про відповідні зміни в її правовому статусі».

По-друге, це права, пов'язані з розвитком цифрових технологій (віртуальні права): право на вільний доступ до інтернету, право на свободу слова в інтернеті, право на захист конфіденційності і персональних даних в інтернеті та інші.

Таким чином, права людини пройшли тривалий шлях розвитку і поступового закріплення у нормативних актах, але у ХХІ столітті виникла необхідність звернутися до нового розуміння і доповнення прав у зв'язку з активним розвитком наукових і комп'ютерних технологій.

*Водяницька Л.
Харківський національний педагогічний
університет імені Г. С. Сковороди*

Науковий керівник – канд. іст. наук, доц. Місостов Т.Ю.

ЖІНКИ – ВІЙСЬКОВІ В ІЗРАЇЛІ АБО СМЕРТНИЦІ МУСУЛЬМАНКИ. ВИКОРИСТАННЯ ЖІНОК У АРАБО-ІЗРАЇЛЬСЬКОМУ ПРОТИСТОЯННІ

Близькосхідний арабо-ізраїльський конфлікт є одним з найбільш тривалих і складних в новітній історії світової спільноти. Цей конфлікт поширився практично на весь арабський Близький Схід. Крім Ізраїлю та Палестини в нього прямо або опосередковано залучені багато арабських країн. Ускладнюють ситуацію деякі важливі обставини. Зокрема, даний конфлікт відбувається в самому центрі світових нафтових ресурсів, в яких світова економіка і провідні країни світу відчують величезну потребу в останні десятиліття. У цьому регіоні проживає багатомільйонне населення. Впродовж останніх років саме цей конфлікт є джерелом політичної напруженості і відкритих збройних зіткнень в регіоні. Разом з цим, жінки є невід'ємною частиною даного протистояння, однак їх участь дещо знецінюється, а використання замовчується.

Жінки в Ізраїлі – категорія населення, які живуть або походять з держави Ізраїль, заснованої у 1948 році. Ізраїль не має Конституції, але в Декларації незалежності Ізраїлю говориться: «Держава Ізраїль (...) буде забезпечувати повну рівність соціальних і політичних прав усім людям, незалежно від віросповідання, раси або статі». Відмінністю від багатьох інших армій світу є те, що в армії Ізраїлю проходять службу більшість жінок країни, так як жінки в Ізраїлі є військовозобов'язаними. Не цілком здається це зрозумілим, особливо якщо врахувати, що на військову службу в Ізраїлі не призиваються деякі категорії чоловічого населення, наприклад релігійні ортодоксальні євреї, або араби. Крім того, сама концепція загального військового обов'язку вважається застарілою.

У Війні Ізраїлю за незалежність в 1948 році, у зв'язку з важким становищем єврейської держави, жінки взяли активну участь в захисті країни. Із закінченням війни жінок практично перестали відправляти в бойові операції. Першою дівчиною-солдаткою ізраїльської армії, яка була удостоєна бойової нагороди в 1955 році, стала сержантка Естер Ардити. Першою жінкою-льотчицею ВПС Ізраїлю стала 18 – річна Яель Ром-Фінкельштейн. Офіцерка Йіфат при ВПС ЦАХАЛа, пілотеса транспортного літака «Геркулес», стала першою в історії Ізраїлю жінкою, яка зайняла посаду заступника командира ескадрильї. Головнокомандуюча Марина Камінська учасниця Другої Ліванської війни була нагороджена Відзнакою за відвагу, проявлену на полі бою. Сержантка запасу